

Сликарка Зима

Лица: Сликарка Зима, деца, Јелка, Врт, Сунце, наратор

На позорници су јелке, а један ученик такође стоји и глуми Јелку. Излази наратор.

Наратор: Сваке године Сликарка Зима делила је деци поклоне, али ове године је остала без идеја шта да им дарује.

Сликарка Зима : (долази на сцену) Време је да кренем . Деца ме вероватно жељно очекују. Моји поклони им увек пружају још већу радост. Ове године биће нешто скромнији, али никако мање лепши. Преко лета у доколици сам смислила да им ноћу насликам чаробне сребрне шуме, зверчице и кућице. Мени је то лако. Махнем једанпут кичицом и створи се сребрни лист папрати или слеђена јелова гранчица. слеђена река . Могу и да нашарам дворац од кристала у коме не сијају светиљке, већ сребрне звезде.

(Сликарка излази са сцене, а долазе деца)

Марко: Да ли сте чули новост? Сликарка Зима нам долази.

Вера: Ура! Баш се радујем!

Наташа: Чиме ће нас ове године обрадовати?

Сања: Ено је, стиже!

Деца: Добро нам дошла Сликарко Зимо! Добро дошла у наш крај!

Сликарка Зима: И мени је драго што сам поново са вама.

(Деца почињу да се играју око ње. Неколико детета праве Снешка Белића, неколико се санкају, грудвају. Сва деца певају песму)

„Сликарка Зима је ведра сва,
увек нам понеки поклон да.

Шта нам поклања сад;
То не знам ја,
увек је тако тајанствена!“

(Чује се дозивање деце)

Ана: Опрости сликарко! Зову нас родитељи , морамо да идемо!
(Деца одлазе са сцене.)

Наратор: Пало је вече и сликарка одлази до првих кућа.

Сликарка Зима: Сада идем у село. Деца су већ сигурно заспала.(Долази до прозора и куца – тишина) Спавају- сад ћу им оставити слику на прозору , па нека се радују кад се пробуде (почиње да шара):

„ Насликаћу борове
сребром оковане
и сребрне дворове
и сребрне гране...”

(Сликарка креће даље и чује да је неко дозива)

Врт: „ Зимо, добра Зимо ,
хладноћа је љута
дај ми мало свога
меканогa скута.“

Сликарка Зима: Ево ти мало мога скута. (Отцепа му скут и креће до следећег прозора. Украшава га, полази даље.)
(Пролази поред четинара)

Четинари: „Зимо , добра Зимо,
погледај на јеле,
дај им мало своје
одећице беле.“

Сликарка Зима: Ево вам мало моје одећице . (Сликарка им даје капе и шалове) Шалови и капе ће вас сигурно загрејати.

Морам да нашарам што више прозора , да се што више деца обрадује!
Свима ледени поздрав!!! (Одлази са сцене)

Сунце: (Изгрева иза јелкица) Време је за буђење. (трља очи) Моји зраци ће ускоро обасјати све прозоре на кућама.

Наратор: Када су се деца пробудила нашла су предивне сребрне слике. Мада.....не за дуго. Неке је Сунце отопило, неке ватра у пећи, а неке су деца дахом избрисала- наслонивши своје носиће, како се сликарка и бојала!

* * * * *

(Сликарка се још једанпут појављује , да би изненадила децу)

Сликарка Зима: Немојте дечице да тугујете.Слика ће бити поново. Ја сам увек спремна за нова изненађења! За мношвом , па трк у снег. Идемо у нове авантуре! (Деца је прате и за њом одлазе напоље на снег)